

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

P. V. D.

státní příslušnost Vietnam
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Běleckým,
se sídlem Rakovník, Dukelských hrdinů 59/II

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-170152-3/SO-2013

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 12. 5. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

cizinců, ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-170152-3/SO-2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, č. j. OAM-37536-15/DP-2012, jímž bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť cizinec podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

2. Žadatel držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ v období od 4. 6. 2008 do 3. 6. 2010. Dne 22. 4. 2011 podal žádost o prodloužení tohoto povolení k dlouhodobému pobytu, avšak žádost nebyla podána v souladu s § 47 zákona o pobytu cizinců. Dne 29. 5. 2012 správní orgán usnesením zastavil řízení ve věci žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, proti němuž se žadatel odvolal a Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, rozhodnutím ze dne 31. 7. 2014 odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, tímto dnem rovněž nabylo právní moci.
3. V mezidobí dne 4. 6. 2010 podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, které mu bylo uděleno s dobou platnosti od 4. 6. 2010 do 5. 12. 2010. Dne 29. 11. 2010 podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, které mu bylo uděleno s dobou platnosti od 29. 9. 2011 do 26. 3. 2012.
4. Následně žadatel dne 26. 6. 2012 podal žádost o vydání o povolení k dlouhodobému pobytu (změna účelu pobytu) za účelem sloučení rodiny podle § 42a ve spojení s § 45 zákona o pobytu cizinců. Podal-li žadatel dne 26. 6. 2012 tuto žádost o vydání o povolení k dlouhodobému pobytu (změna účelu pobytu) za účelem sloučení rodiny podal tuto žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, neboť poslední realizovaný pobyt na území České republiky mu byl povolen s platností do 3. 6. 2010. Žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu podal až dne 22. 4. 2011. Žadatel tedy v době podání žádosti o vydání o povolení k dlouhodobému pobytu (změna účelu pobytu) za účelem sloučení rodiny nepobýval na území České republiky na základě platného pobytového oprávnění. Žadatel podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu 338 dnů po uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu bylo také řízení o této žádosti pravomocně zastaveno.
5. Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny žadatel podal, aniž byla splněna podmínka podle § 42a odst. 6 a § 45 zákona o pobytu cizinců, tedy aniž by žadatel pobýval na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-170152-3/SO-2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a chybný výklad ustanovení § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce poukazoval na skutečnost, že měl na území České republiky povolen pobyt minimálně do 3. 6. 2010.
9. Žalobce namítal, že zastavení řízení představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, když jeho manželka V. T. T., má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Dne 1. 9. 2014 se mu v Praze narodila dcera D. A. a žalobce žije s oběma ve společné domácnosti.
10. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně odkazuje na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*. Žalobce se musel v době rozhodné pro podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu správní žalobou bránit správnímu rozhodnutí o vyhoštění.
11. Žalobce namítal, že nedodržení zákonné lhůty k podání předmětné žádosti nepředstavuje narušení veřejného pořádku, a že zastavení řízení představuje neúčelný formalismus
12. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 8. 6. 2015 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Poukázal na to, že žalobce byl povinen v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a je plně v zájmu žalobce, aby tuto lhůtu dodržel. V té době probíhající soudní řízení nemá vliv na správní řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny.
13. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce, a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. *Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v rozhodné době, v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.*
16. *Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v rozhodné době, cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání,*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.

17. *Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu, ve znění platném v rozhodné době, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabránil důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.*
18. *Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 2013, č. j. 4 As 69/2013 – 44, pokud cizinci zabránil ve včasné podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (resp. o prodloužení doby jeho platnosti) důvody na jeho vůli nezávislé, je povinen při následném podání žádosti v dodatečné lhůtě tří pracovních dnů po zániku těchto důvodů (§ 47 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) uvést, že žádost podává opožděně právě z této kvalifikované příčiny, a doložit existenci důvodů, které mu ve včasné podání žádosti zabránily.*
19. *Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32, za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.*
20. *Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu, ve znění platném v rozhodné době, pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*
21. *Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2017, č. j. 3 Azs 237/2016-37, nelegální pobyt cizince vyvolaný faktickou nemožností podání žádosti o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny (zde v důsledku nemožnosti registrace termínu pro podání žádosti v systému Visapoint) je třeba v řízení o správním vyhoštění hodnotit velmi mírně, a to nejen z hlediska ukládané délky zákazu vstupu, ale především při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění, např. v rámci hodnocení dopadů takového rozhodnutí na soukromý nebo rodinný život cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.*
22. *Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době rozhodné, usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn,*
23. *V inkriminované věci bylo prvostupňovým rozhodnutím č. j. OAM-37536-15/DP-2012 podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, podané dne 26. 6. 2012, když tak učinil v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

24. Žalovaný správní orgán neuznal probíhající řízení u Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10 Ca 427/2009, v němž se žalobce bránil správnímu rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto měl opomenout podat příslušnou žádost správnímu orgánu v zákonné lhůtě, jako důvod na vůli cizince nezávislý ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*. Žalovaný konstatoval, že řízení o žádosti žalobce bylo procesně zastaveno a správní orgán tak nemá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů tohoto usnesení do soukromého a rodinného života účastníka.
25. Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že v jeho případě byly splněny zákonné podmínky pro kladné vyřízení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť na území České republiky měl povolen pobyt minimálně do 3. 6. 2010, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. S odkazem na ustanovení § 47 odst. 1 a § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců musel konstatovat, že platnost dlouhodobého víza žalobce skončila dne 3. 6. 2010 (čtvrtek), žalobce byl povinen podat žádost o dlouhodobý pobyt v období 90 – 14 dní před tímto datem, tedy nejpozději do 20. 5. 2010 (čtvrtek). Žádost o změnu účelu pobytu byla podána až dne 26. 6. 2012, tedy po uplynutí více než dvou let poté, kdy jeho povolení k dlouhodobému pobytu skončilo svou platnost, byla tedy podána opožděně.
26. Žalobce namítal, že mu v podání žádosti v zákonné lhůtě zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, a že byl tedy oprávněn podat žádost po uplynutí lhůty. Tyto důvody žalobce spatřoval v probíhajícím řízení u Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10 Ca 427/2009, v němž se žalobce bránil správnímu rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle názoru soudu nelze tuto skutečnost uznat jako překážku důvod na vůli cizince nezávislou, která by objektivně zabránila žalobci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
27. O tom, že žalobci v podání žádosti nebránila žádná objektivní překážka, svědčí fakt, že dne 4. 6. 2010 podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, kterou opakoval dne 29. 11. 2010. Žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podal až dne 22. 4. 2011. Správní orgán řízení o této žádosti zastavil z důvodu její opožděnosti, když platnost původního povolení žalobce skončila dne 3. 6. 2010 (čtvrtek), žalobce byl tedy povinen podat žádost o její prodloužení v období 90 – 14 dní před tímto datem, tedy nejpozději do 20. 5. 2010 (čtvrtek). Podal-li žalobce tuto žádost až dne 22. 4. 2011 (pátek), podal ji tedy se zpožděním 11 měsíců. Správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když řízení o žádosti žalobce zastavil.
28. Pokud jde o námitku, že správní orgán měl posoudit přiměřenost rozhodnutí o zastavení řízení, lze v tomto případě odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, nebylo-li o žádosti rozhodováno meritorně a nevznikl ani prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
29. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

30. Z citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zákon stanovoval konkrétní lhůtu pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, jejíž nedodržení mělo za následek zastavení řízení. Jedinou výjimkou byla situace, kdy bylo nedodržení lhůty způsobeno důvody na vůli cizince nezávislými, a cizinec podal žádost do tří dnů po zániku těchto důvodů. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 6 As 62/2013 – 32 judikoval, že za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, žalobce podal v době, kdy bylo u zdejšího soudu vedeno řízení ve věci sp. zn. 10 Ca 427/2009 o jeho žalobě ve věci správního vyhoštění, několik pobytových žádostí. Objektivně tak toto soudní řízení žalobci nebránilo v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
31. Jako neodůvodněnou musel Městský soud v Praze odmítnout rovněž námitku vztahující se k uplatnění § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, podle níž správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Rovněž v tomto případě lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 16. srpna 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, bod 22: „(v) posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“
32. Pokud žalobce namítal, že postup správních orgánů je přepjatě formalistický, musel Městský soud v Praze i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Postup správních orgánů se může jevit jako přísný, nicméně je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. V inkriminované věci bylo na žalobci, aby si střežil svoje práva ve smyslu klasickou římskou právní zásady *Vigilantibus iura scripta sunt* (právo přeje bdělým, nechť každý si střeží svá práva), a podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu včas.
33. Žalobce namítal chybnou interpretaci ustanovení § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle něhož „V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.“ Je nesporné, že zákonodárce měl v tomto případě na mysli, že se jedná o průběh pobytu na základě platného povolení v době podání žádosti. Nicméně zákonem č. 222/2017 Sb. byla do tohoto ustanovení doplněna věta druhá "Žádost nelze na území

ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území po dobu kratší než 6 měsíců nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání." Tato věta je zcela jednoznačná a podtrhuje původní záměr zákonodárce a nepřipouští jiné interpretace. Městský soud v Praze proto musel tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.